

Slavnost Narození Páně, P. Jan Slepíčka

Milé sestry, milí bratři,

naslouchali jsme počátku **Janova evangelia**. Každý rok o Vánocích čteme hlavně Lukášovo a Matoušovo evangelium, oba evangelisté nám dosti podrobně líčí, jaké byly **okolnosti Ježíšova narození**. Jan se na to dívá z úplně jiné perspektivy. Představuje nám Ježíše jako **Slovo** (s velkým „S“), které bylo od počátku spojeno s Bohem. Představuje nám Ježíše jako pravého **Božího Syna**, skrze něhož všechno bylo stvořeno.

Janův prolog je docela těžký text a bylo by možné se zabývat každou jednotlivou větou a tu teologicky rozebírat. Na to ovšem nemáme čas ani prostor a akorát bych vás zahltil a unavil. Chtěl bych vám tedy nabídnout **tři body** z mého vlastního rozjímání nad tímto textem a podělit se s vámi o to, co mě oslovilo.

1. „*V něm byl život a ten život byl světlem lidí.*“ (Jan 1, 4) **Bůh rovná se život**. Když si představím počátky vesmíru, kdy nejprve nebylo nic, vůbec nic, ani čas, ani žádná hmota, natož nějaké světlo, jen prapodivná temnota, i **temnota je silné slovo**, prostě nebylo nic. Ale **Bůh už byl**. V tom chaosu na počátku, kdy se zdálo všechno neživé a mrtvé, on už tam byl. V něm byl život a on dal život všemu stvoření, **on dal život nám**.

Když si představím ty nejhorší lidské situace, které lze zažít – **nemoc, stáří**, utrpení, smrt, ztrátu blízkého člověka, obvykle v nich nevidíme život. Ale **Bůh je život**. Jeho syn se narodil do chudého špinavého prostředí, které nepřipomínalo ničím lesk královských paláců. Po třiceti letech jeho života se zdálo, že život vyhasíná, byl bičován, souzen, mučen a **nakonec zabit**. Ale on je život. Vstal z mrtvých. A i v těchto lidsky těžkých chvílích, kdy se zdá, že **život vyhasíná**, Bůh je život.

Někdy máme představu, že si žijeme ten svůj **duchovní život** a pak někde dole je ten život obyčejný. Ne, je jen **jeden život**. A teď je ta chvíle, kdy je třeba začít žít. Kdy jindy než v den, kdy oslavujeme narození Ježíše, **svátek života**. Kdy jindy skončit přežívání a začít žít? Použiju slova Marka Váchy: „*Ať máš jakýkoli hřích, ať jsi v jakkoli děsivém vztahu, v jakýchkoli osobních kotrmelcích, v jakýchkoli hrůzách, tak teď je ta chvíle. Kdo čeká v přístavu, až sežene potřebné vybavení a záchranný kruh a vysílačku a náhradní pláštěnku a zajistí si pravidelnou stravu, dvě teplá jídla denně a všechny ty správné a nutné a neoddiskutovatelné věci, bude čekat do smrti.*“ (Nevyžádané rady mládeži, s. 19)

2. „*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*“ (Jan 1, 14) **Ježíš jako člověk** se v tomto úryvku evangelia přímo neobjevuje. Je v něm přítomen jako **Slovo** (s velkým S), které bylo u Boha, jako **světlo**, ale také jako **tělo**. Bůh přijal lidské tělo. Když se nad tím zamyslíme, je to obdivuhodné až nepochopitelné. Věčný Bůh, který má duchovní podstatu, se rozhodl přenést **božský život** z hvězdných sfér mezi lidi, kteří živořili. Vzal na sebe **naše tělo**, stal se naší součástí, abychom my směřovali k **božskému životu**, abychom se stali zase jeho součástí. Každý jsme údem těla Kristova.

Ještě jednou si pomůžu slovy Marka Váchy: „*Pokud jsme tělem Kristovým a pokud je každý z nás buňkou, tkání, orgánem... pak záleží na každém v poslední horské vísce nebo na posledním anonymním předměstí, záleží na každém člověku a na každé rychlé modlitbě,*

Mankovice, Veselí, Dobešov, 25.12.2024

na každém drobném skutku, všechno se počítá, všechno jsou nitky společné tapiserie. Nikdo není ošklivý a nikdo není hloupý, v každém z vás je plamínek věčnosti, který se má stát ohněm, nikoho si nemůžeme dovolit ztratit. Pokud dny byly stanoveny dříve, než jediný z nich nastal, pokud se Bůh celé ty miliardy let těšil, až se narodíš, pak má Tvůj život velký význam, (a neříkej, že ne).“ (Nevyžádané rady mládeži, s. 32)

3. „Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho.“ (Jan 1, 6)
Třetí bod se zaměřuje na **sv. Jana Křtitele**. Jan je v evangeliu vykreslen jako někdo, komu se podařilo podat pravdivé svědectví o Bohu a o jeho lásce. Jan si byl vědom své **maličkosti**, nepatrnosti, vždyť říkal, že není hoden Ježíšovi rozvázat ani řemínek u opánků. Na druhé straně je si vědom své nesmírné **důstojnosti Božího dítěte**, kterou nám přinesl Kristus.

V tom je právě krása lidství – člověk je **omezený, slabý**, může lehce sejít z cesty, ale zároveň je povolán k něčemu, co ho obrovsky přesahuje, můžeme říci, že je povolán vstoupit za Bohem do **nekonečných hlubin vesmíru**, tam, kde je život, tam kde je Ježíš Kristus, který přijal toto naše lidské tělo a vstoupil s ním do nebe.

Přeji nám všem, ať dokážeme stále žasnout nad tím nádherným **vánočním tajemstvím**, že Boží Syn se stal člověkem, stal se tělem, aby nás pozvedl z našeho přežívání k pravému životu.